

Hồi 08

Thiên Nguy Cốc

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Các vị chả tự xưng là Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả là gì? Sao bây giờ lại nói đến một trăm người nhiều như thế?

- Chúng tôi bảy Sứ Giả đã được Vạn Kiếp Ma Chủ truyền thụ võ công chân truyền cho, và thừa lệnh Ma Chủ phải đi ra khỏi Vạn Kiếp Ma Cung. Một mặt phải đi tìm kiếm con hạc nghìn năm với trái tim của người ác độc nhất thiên hạ, một mặt phải đi tìm kiếm khí giới kỳ lạ, và thu nạp những nhân tài. Hễ thấy thanh niên nam nữ nào có tư chất khá là khuyên giải và độ hóa ngay. Quý hồ, người đó chịu gia nhập vào phái Vạn Kiếp, nếu người đó được Ma Chủ từ bi thì nhiều lắm là hai năm đã có thể trở thành một danh gia cao thủ rồi!

Cổ Thanh Phong liền nghĩ ra một kế, giả bộ ngưỡng mộ vô cùng. Vệ Phụng Hoa thấy vậy, mỉm cười hỏi :

- Có phải tướng công đã động lòng, muốn làm sư đệ của tôi đấy không?

Cổ Thanh Phong biết nếu mình muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy Cốc thì chỉ có một cách là lấy lòng Vệ Phụng Hoa, nên chàng vừa cười vừa trả lời :

- Nếu được làm sư đệ của cô nương thì còn gì hay bằng? Nhưng chỉ sợ tư chất và gân cốt của tôi kém xa các vị, chưa chắc đã được Ma Chủ nhận làm đồ đệ?

- Tướng công hà tất phải khiêm tốn như vậy! Cứ xem thái độ và khí phách của công tử, cũng đủ biết công tử là người có võ công khá cao siêu rồi!

Muốn làm cho đối phương tin cậy mình hơn, Cổ Thanh Phong liền mỉm cười đáp :

- Không dám giấu giếm gì cô nương, sư phụ của tôi cũng là một trong Thập Tam Danh Thủ đấy!

Vệ Phượng Hoa nghe nói giật mình kinh hãi, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, và tỏ vẻ đối địch liền. Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :

- Cô nương thử đoán xem sư phụ của tôi là ai?

Vệ Phượng Hoa lạnh lùng đáp :

- Tướng công đã dùng kiếm thì tất nhiên sư phụ của tướng công phải là danh thủ về kiếm thuật. Nhưng tôi xem tướng không giống nhân vật trong Tam Nguyên Bang, và có lẽ là môn hạ của Triển Thanh Bình, bằng không thì là của Điều Ngao Cư Sĩ!

Cổ Thanh Phong lắc đầu nói :

- Cô nương đoán sai hết, sư phụ của tôi là Tiêu Đại tiên sinh!

Vệ Phượng Hoa như trút gánh nặng, đưa mắt liếc chàng với vẻ tống tình :

- Thế ra sư phụ của tướng công đã tạ thế, không phải là Thập Tam Danh Thủ đương thời, bằng không tôi không đem tướng công đến Thiên Ngụy Cốc để xin Ma Chủ nhận cho đâu!

- Thập Tam Danh Thủ đương thời là ai? Ai đã bỏ khuyết vào chỗ của sư phụ tôi thế?

- Vì Tiêu Đại tiên sinh sư phụ của tướng công với Bích Nhân Thần Ni lần lượt tạo hóa, nên Vạn Kiếp Ma Chủ mới tìm hai người vợ lẽ của Bàn Thiên Hiểu là Liễu Như Yển và Khổng Lăng Tiêu để bỏ khuyết vào!

Cổ Thanh Phong là người thông minh tuyệt đỉnh, nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, liền cau mày lại hỏi :

- Theo cô nương nói thì mười ba cái vòng sơn trắng ở trên Vạn Kiếp Môn là để treo mười ba cái đầu của : Bàn Thiên Hiểu, Liễu Như Yển, Khổng Lăng Tiêu, Khiết Chân Nhân và Miêu Bình, năm cái thủ cấp đó! Chẳng lẽ Vạn Kiếp Ma Chủ lại có thù hằn rất lớn với Tam Nguyên Bang chăng?

- Việc làm của Ma Chủ xưa nay không ai đoán biết trước được! Nhưng mỗi lần tôi thấy Ma Chủ nhắc đến Bàn Thiên Hiểu các người thì sắc mặt có hơi biến đổi, có lẽ là tướng công đoán đúng đấy! Chắc xưa kia hai bên có thù hằn cũ gì với nhau cũng nên!

Cổ Thanh Phong vì biết mình mà tới Thiên Nguy Cốc gặp Trang Mộng Điệp rồi sẽ khổ chiến với lũ ma để giải cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát hiểm, nhưng không sao dò thám thêm được bí mật của phái Vạn Kiếp nữa, vì vậy chàng mới thừa cơ hỏi thêm Vệ Phượng Hoa rằng :

- Nếu tôi theo cô nương gia nhập môn hạ của Vạn Kiếp, chẳng hay có được hội kiến ngay với Ma Chủ và được học hỏi võ nghệ ngay hay không?

- Trước khi ba chữ Vạn Kiếp Môn sơn đỏ hết, và chưa triệu tập Đại Hội Vạn Kiếp, thì chỉ có một Đại sư tử Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn là được phép ba tháng lên Bách Trượng Bình bẩm cáo các chuyện cho Ma Chủ hay mà thôi. Còn các người khác trừ phi có mệnh lệnh đặc biệt thì mới được phép trở về Vạn Kiếp Ma Cung. Cho nên dù tướng công có gia nhập Vạn Kiếp Môn và là sư đệ của tôi rồi cũng chỉ được ở trong Thiên Nguy Cốc, do Đại sư tử của chúng tôi thay mặt Ma Chủ mà chỉ dạy bốn môn tâm pháp cho thôi!

Cổ Thanh Phong tỏ vẻ thất vọng, Vệ Phượng Hoa thấy vậy nói tiếp :

- Tướng công chớ có coi thường Đại sư tử của chúng tôi. Nếu tướng công mà học được tám chín thành của Đại sư tử thì cũng đủ tha hồ mà sử dụng rồi!

Cổ Thanh Phong nhận thấy công lực của Vệ Phượng Hoa đã rất cao mà nghe thấy nàng ca ngợi người Đại sư tử như thế, liền ngấm ngấm nhớ kỹ cái tên Tốt Kim Hoàn để phòng bị sau này có gặp gỡ nàng đó thì phải nên cẩn thận một chút!

Vệ Phượng Hoa thấy thái độ của Cổ Thanh Phong lại tưởng là chàng ta đã ngưỡng mộ võ công của bốn môn khôn tả rồi, liền đứng dậy mỉm cười nói :

- Bây giờ tướng công đã chịu theo tôi để đi Thiên Nguy Cốc chưa?

Cổ Thanh Phong trống ngực đập rất mạnh, mỉm cười gật đầu. Rồi chàng theo Vệ Phượng Hoa tiến thẳng lên Bách Trượng Phong luôn. Vừa đi Vệ Phượng Hoa vừa đổi giọng gọi Cổ Thanh Phong :

- Cổ sư đệ! Chúng ta muốn đi xuống dưới thung lũng thì phải leo lên trên núi thật cao, như vậy có phải là lý thú hay không?

Cổ Thanh Phong tuy hứng thú vì địa hình của Thiên Nguy Cốc rất đặc biệt, nhưng trong lòng còn quan tâm đến sự an nguy của Mạnh Hồng Tiểu hơn, nên mấy lần chàng định lên tiếng dò hỏi Vệ Phượng Hoa, nhưng sợ đối phương nghi ngờ mà ảnh hưởng đến đại cuộc. Chàng đành phải cố nén tình cảm và gượng gịu nhin.

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hình như có việc gì đứng ngăn người ra chưa trả lời câu hỏi của mình. Thì ra Vệ Phượng Hoa vừa gọi một tiếng “Cổ sư đệ” thì đã nghe thấy trên không có tiếng cánh chim vỗ, và có hai con chim đen thật lớn bay về phía Đông Bắc. Cổ Thanh Phong trông thấy trên lưng hai con chim đen có chở hai người, một là thiếu nữ mặc áo cung trang, một là thiếu niên mặc áo quần sắc sỡ.

Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên lắm nhắm tự nói :

- Đại sư tỷ với Trang sư đệ cùng cỡi Hắc Vũ Thần Tụ đi về phía Đông Bắc, chẳng lẽ đi Trường Bạch Thiên Kỳ để bắt con hạc nghìn năm chăng?

Lần trước, Cổ Thanh Phong bị bắt thì mê mê sáng sáng, nên không biết mặt mũi của Nhân Uân Sứ Giả và con Thần Tụ ra sao. Bây giờ chàng nghe nói Trang Mộng Điệp đi vắng trong lòng cả mừng. Chàng biết trong Thiên Nguy Cốc không còn ai nhận biết mình nữa. Như vậy, việc cứu Mạnh Hồng Tiểu sẽ dễ dãi hơn, cho nên chàng vội đổi giọng gọi Vệ Phượng Hoa là sư tỷ và hỏi :

- Vệ sư tỷ, trong Thiên Nguy Cốc có tất cả bao nhiêu con Thần Tụ như thế?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Hắc Vũ Thần Tụ này là một thứ chim lạ ở Nam Hoang. Tất cả chỉ có một đôi thôi, chứ làm gì có nhiều nào?

Vì thấy đôi chim đó không những oai mãnh và lại phi hành rất nhanh, dù mình có được toại nguyện cứu Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn, nhưng đối phương có đôi chim đó đuổi theo tìm kiếm rất tiện lợi, như vậy có phải là khó thoát thân không? Chàng đang lo âu thầm, thì Vệ Phượng Hoa đã nói cho chàng hay chỉ có một đôi và đã chở Tốt Kim Hoàn và Trang Mộng Điệp đi rồi. Như vậy, việc này đối với mình rất có lợi, nên chàng mới đỡ lo âu.

Cổ Thanh Phong rất đẹp trai, khi mặt vui tươi trông lại càng đẹp thêm. Nên Xán Hà Sứ Giả Vệ Phượng Hoa người xếp hàng thứ ba trong bảy người Sứ Giả lại càng yêu chàng thêm. Nàng liền đưa mắt tổng tình, nhìn chàng một hồi rồi vừa cười vừa nói :

- Cổ sư đệ, trong phái Vạn Kiếp, chúng ta chỉ có phần sư phạm thượng là phải bị tội rất nặng thôi, còn thì việc khác đều được tự do, cả việc nam hôn nữ thú cũng không cấm đoán gì hết. Ví dụ như Mộng Điệp sư đệ với Liên Thành Ngọc sư muội là một đôi vợ chồng chẵn hạn...

Cổ Thanh Phong đã biết Vệ Phượng Hoa có lòng yêu mình rồi, chàng cảm thấy nhức đầu thâm, nhưng giả bộ làm như ngây thơ không hiểu tình yêu là gì cả, cố ý nói sang chuyện khác, mỉm cười hỏi :

- Ngoài Đại sư tỷ Tốt Kim Hoàn mà sư tỷ nói võ công nàng ta tuyệt như thế nào ra, còn sáu vị Sứ Giả kia, có phải là sư tỷ là người võ công cao hơn hết không?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Công lực của tôi chỉ có thể xếp hàng thứ ba trong bảy Sứ Giả thôi!

Cổ Thanh Phong kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Thế ra, bảy vị Sứ Giả là theo võ công cao thấp mà xếp đặt thứ tự đấy à?

Chàng nói dứt, Vệ Phượng Hoa lắc đầu đáp :

- Sư đệ đoán nhầm rồi, bảy vị Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung trừ Đại sư tỷ ra thì phải tính đến tứ sư đệ Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long là người võ công cao siêu nhất.

Cổ Thanh Phong biết mình đến Thiên Nguy Cốc rồi, thế nào cũng phải kịch chiến một phen với bảy Sứ Giả, cho nên mới dò hỏi Vệ Phượng Hoa cận kề như thế. Bây giờ chàng nghe thấy Vệ Phượng Hoa khen Trì Trung Long võ công lợi hại như vậy, liền thuận mồm hỏi :

- Trì Tứ sư huynh sở trường về khí giới hay về quyền cước?

- Trong bảy Sứ Giả chúng tôi, người nào cũng có một môn khí giới riêng. Cước lực, huyền công thì phải nói Đại sư tỷ với Tứ sư đệ cao hơn chúng tôi một bậc.

Cổ Thanh Phong ngắm nghía Vệ Phượng Hoa một hồi, rồi mỉm

cười và hỏi :

- Chẳng hay sư tỷ dùng khí giới độc môn nào?

Vệ Phượng Hoa chỉ thất lưng bảy đầu đeo ở ngang lưng đáp :

- Tôi sử dụng sợi giây Phi Hà Đối!

Lúc ấy hai người vừa trò chuyện vừa leo lên đến trên đỉnh núi cao chót vót. Vệ Phượng Hoa liền vuốt tóc vừa nhìn Cổ Thanh Phong cười một cách tình tứ và hỏi :

- Sư đệ khỏi cần hỏi han từng điều một, để tôi kể hết cho sư đệ nghe những lợi hại của các môn khí giới độc môn của từng người để sư đệ biết. Nếu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung cùng ra giang hồ một lúc, đủ sức làm đảo lộn võ lâm một phen!

Cổ Thanh Phong nghe nói mừng thầm, liền lắng tai nghe nàng nói:

- Đại sư tỷ sử dụng một bông Giao Trì Ngọc Liên. Nhị sư huynh Tiêu Giao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ sử dụng một cái quạt gọi là Tiêu Giao Phiến. Tứ sư đệ Trì Trung Long dùng một câu Bảo Hồn Phướng. Ngũ sư muội Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc sử dụng một cây Thiết Đào Hoa. Lục sư đệ Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia sử dụng một chiếc Ngũ Đường Tiên Nhân Chưởng. Thất sư đệ Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp dùng cây Nhân Uân Bàng Long Trượng. Bảy môn khí giới đó lại còn giấu một ám khí rất lợi hại.

Thoạt tiên, Cổ Thanh Phong nghe thấy tên của bảy môn khí giới quái dị đó trong lòng đã hơi kinh hãi rồi, nhưng lại nghe thấy trong những khí giới đó có giấu một thứ ám khí rất độc nữa, chàng liền cười nhạt một tiếng. Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên vội hỏi :

- Sao bỗng dưng sư đệ lại cười như thế?

Sở dĩ Cổ Thanh Phong cười nhạt như thế là vì thấy trong khí giới lại giấu ám khí như vậy, đủ thấy khí phái của họ rất tiểu gia, nhưng chàng lại thấy Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả này vẫn là tả đạo không xứng đáng làm nhân vật chính tông trong võ lâm. Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng không tiện nói lên tiếng, nên mới nói sang chuyện khác, liền mỉm cười nói :

- Tôi cười là vì thấy sư tỷ mô tả hơi quá đáng một chút!

Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên hỏi :

- Quả thật tôi chưa hề khen ngợi bảy Sứ Giả chút nào, sao sư đệ lại nói tôi nói quá sự thật như thế?

Cổ Thanh Phong chỉ vào sợi giây lưng Phi Hà Đới của Vệ Phượng Hoa và nói :

- Nếu sư tỷ bảo trong Tiêu Giao Phiến, Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng, Bàn Long Trượng, các môn khí giới đó bên trong có giấu khí giới rất lợi hại, tôi tin tưởng lắm, nhưng cái giây lưng Phi Hà Đới của sư tỷ đây...

Vệ Phượng Hoa kêu ủa một tiếng, không đợi chàng nói xong, đã đỡ lời ngay :

- Thế ra sư đệ nghi ngờ sợi Phi Hà Đới của tôi phải không? Nào lại đây, để tôi thử Tiêu Hồn Hương Phấn ở trong sợi giây lưng này cho sư đệ coi!

Cổ Thanh Phong nghe thấy Tiêu Hồn Hương Phấn bốn chữ vội nhảy ra xa hơn trượng, xua tay la lớn :

- Khỏi, khỏi, bình sinh tôi sợ nhất những ám khí mê hồn này!

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hoảng sợ như vậy, vừa cười vừa hỏi :

- Có phải sư đệ đã bị qua một lần ám khí mê hồn rồi phải không? Bằng không sao lại hoảng sợ đến thế?

Cổ Thanh Phong nghĩ đến mình ngộ trúng mê hương rồi bị Đãng Phách Ni Cô định hãm hiếp, nên chàng mặt đỏ bừng không nói năng gì cả. Vệ Phượng Hoa bỗng nghĩ ra một việc gì vội lấy một cái lọ ngọc trắng nhỏ nhỏ, bỏ ba viên thuốc đỏ như hạt ngô đồng, đưa cho chàng và nói :

- Khi tới Thiên Nguy Cốc rồi, nếu sư đệ chia tay tôi, nhất là gặp Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia thì cần phải ngậm ngay một viên thuốc này!

Cổ Thanh Phong ngơ ngác không hiểu, tay cầm linh đơn hỏi :

- Linh đơn này có công hiệu không, có phải thăng trưởng nội lực không, hay là...?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Đây là Giải Độc linh đơn, đặc chế của bốn môn. Ngậm một viên vào miệng thì chất độc vô hình vô sắc trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng

của Đường Gia gọi là Hóa Huyết Thần Yên, lợi hại đến đâu không làm gì nổi sư đệ!

Cổ Thanh Phong cau mày lại nhìn Vệ Phượng Hoa hỏi :

- Vệ sư tỷ, tôi được sư tỷ nhắc nhở xin nhập môn phái Vạn Kiếp này, Ngũ Độc Sứ Giả là Lục sư huynh của tôi, sao vô duyên cớ lại sử dụng Hóa Huyết Thần Yên đó hãm hại tôi như thế làm chi?

Vệ Phượng Hoa muốn nói nhưng lại thôi, rớt cuộc mặt đỏ bừng và từ từ đáp :

- Tất nhiên bên trong phải có một nguyên nhân gì, nhất thời tôi không tiện nói cho sư đệ nghe được. Nói tóm lại, trong bảy Sứ Giả đó, các người khác quyết không khinh thường sư đệ đâu, nhưng chỉ có một mình Đường Gia là tôi không dám tin tưởng thôi!

Cổ Thanh Phong bỗng tỉnh ngộ liền vội mỉm cười hỏi nàng ta :

- Có phải Đường Lục sư huynh ngày thường vẫn đối với sư tỷ...

Vệ Phượng Hoa mặt đã hết đỏ, nghe nói lại đỏ trở lại, gật đầu đáp:

- Cổ sư đệ thông minh thật, đoán không sai một tí nào. Xưa nay, Đường Gia vẫn ái mộ tôi. Y là người ra tay rất độc ác và lại hay giận, nên tôi sợ y thấy tôi giới thiệu sư đệ nhập môn. Sư đệ đẹp trai tuấn tú như vậy, nên tôi mới sợ y ngầm ngầm bất lợi với sư đệ!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :

- Vừa rồi, Vệ sư tỷ chẳng nói cho tôi nghe rồi là gì, những sư huynh đệ của môn đều tự do kết hôn, Đường Lục sư huynh ái mộ sư tỷ như thế, sao không...?

Vệ Phượng Hoa lườm chàng một cái, giả bộ giận hờn đáp :

- Cổ sư đệ khéo nói bông đùa thật, nhưng sư đệ tới Thiên Ngụy Cốc trông thấy mặt Ngũ Độc Sứ Giả rồi thì sẽ biết ngay là tại sao tôi không dám nhận lời của y?

Cổ Thanh Phong nghe nói mới biết Ngũ Độc Sứ Giả không những xấu xí vô cùng, mà giữa bảy Sứ Giả với nhau không được hòa hảo cho lắm, như vậy mình có thể thừa cơ hội lợi dụng được!

Vệ Phượng Hoa dẫn Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hố núi sâu không thấy đáy, rồi nàng chỉ bên dưới mà mỉm cười nói :

- Chúng ta từ ở trên đỉnh núi xuống dưới đáy hố sâu này, rồi lại còn phải đi ngang qua một cái hang núi bí mật là đến Thiên Nguy Cốc liền!

Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :

“Thật là may mắn cho ta, ngẫu nhiên lại được gặp nàng Xán Hà Sứ Giả này, bằng không dù mình có đi tìm khắp chân trời góc biển, đi đến mòn cả giày sắc cũng chưa chắc đã tìm ra được Thiên Nguy Cốc?”

Chàng vừa nghĩ vừa mừng rỡ thầm, đang định nín hơi lấy sức để nhảy xuống dưới cái hố sâu, thì Vệ Phượng Hoa đã xua tay và bảo :

- Cổ sư đệ, hố sâu ngọt trăm trượng này lên xuống rất tốn sức, nên không cần phải đi như thế, sư đệ hãy đi theo tôi lại đằng này!

Nói xong, nàng tung mình nhảy lên tựa như một đám mây sắc sỡ từ từ nhảy xuống một cây thông mọc ngang ở bên dưới, cách chỗ hai người đang đứng chừng năm sáu trượng.

Cổ Thanh Phong cũng bắt chước nàng mà nhảy xuống dưới cây thông cổ thụ đó. Lúc ấy, chàng mới thấy dưới cây thông có mấy sợi mây treo lủng lẳng và dài xuống tận đáy!

Vệ Phượng Hoa bảo Cổ Thanh Phong nắm một sợi, rồi nàng tuột xuống bên dưới. Trong khi đang tuột xuống như thế, nàng cười nói :

- Cổ sư đệ! Chỉ tiếc hai con Thần Tụ đã đưa Tốt sư tỷ với Trang sư đệ đi rồi, bằng không tôi chỉ rú lên một tiếng, gọi chúng tới đây đón chúng ta xuống dưới đáy hồ, thì sư đệ sẽ được thú vị cỡi gió đi mây như thế nào? Lúc ấy, chắc hiền đệ thế nào cũng khoái chí lắm!

Lúc này, Cổ Thanh Phong biết Xán Hà Sứ Giả đã hết sức tin tưởng mình rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa, chàng liền thừa cơ hỏi :

- Vệ sư tỷ! Những người mà được bảy Sứ Giả tiếp dẫn gia nhập Vạn Kiếp Môn như tôi được tất cả bao nhiêu người rồi?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu thở dài đáp :

- Những kẻ tầm thường thì tìm kiếm dễ lắm, nhưng những người có tài ba thật sự thì khó kiếm lắm!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy, chẳng lẽ tôi là người thứ nhất hay sao?

- Hiền đệ là người thứ ba, nhưng hai người nọ kể cả tư chất lẫn cơ

sở đều kém hiền đệ rất xa! Một người tuy cũn glà một nhân tài hiếm có trên đời này, nhưng muốn khiến nàng ta gia nhập Vạn Kiếp Môn thì hãy tốn công lắm mới được!

Cổ Thanh Phong biết nàng ta nói người đó là Mạnh Hồng Tiểu rồi, chàng thấy trống ngực đập rất mạnh, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi :

- Hai người gia nhập trước tôi đây là nam hay nữ?

- Một nam một nữ! Nam tên là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu Tuấn, tư chất tầm thường, nhưng người rất xinh đẹp, y là người của Đại sư tử giới thiệu vào, hình như Đại sư tử với y rất có cảm tình với nhau!

Nói tới đó, nàng đưa mắt tổng tình liếc nhìn Cổ Thanh Phong và cười lên một tiếng rất thần bí. Cổ Thanh Phong giả bộ như không biết tình tứ tì hết, liền xen lời nói :

- Theo lời nói của Vệ sư tử, thì người con gái ấy là một nhân tài hiếm có trên đời, vậy tên họ của nàng là chi?

Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :

- Nàng là Tử Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu!

Cổ Thanh Phong giật mình đánh thót một cái, nhưng vẫn làm ra bộ bình tĩnh, lắc đầu hỏi tiếp:

- Tử Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu ư? Sao cái tên này lạ lùng thế? Nàng là môn hạ của ai thế?

- Tôi cũng không biết nàng là môn hạ của ai, vì nàng tuy ở trong Thiên Nguy Cốc, nhưng tôi chưa hề được nói chuyện với nàng ta lần nào cả!

Cổ Thanh Phong làm ra vẻ không hiểu, liền hỏi lại :

- Có phải sư tử ghét nàng ta không?

Vệ Phượng Hoa lắc đầu đáp :

- Mạnh Hồng Tiểu đẹp tuyệt trần, ai thấy cũng yêu, khi nào tôi lại ghét nàng cho được? Nhưng vì nàng không biết nói chàng đấy thôi!

Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh, cau mày lại hỏi :

- Không biết nói chàng? Có phải là nàng ta căm đấy hay không?

Trái lại Vệ Phượng Hoa nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ có biết câu chuyện Đằng Ma Bảo Lục không?

Cổ Thanh Phong giả bộ không biết, ngạc nhiên lắc đầu, Vệ

Phượng Hoa thấy vậy vừa cười vừa nói :

- Đó là một tin rất bí mật trong võ lâm, rất ít người biết tới! Đằng Ma Bảo Lục là một cuốn kỳ thư võ học quý báu khôn tả! Nhưng đã thiêu hủy rồi, chỉ có một mình nàng ta là thuộc lòng mà thôi! Quần hùng trong võ lâm đều muốn cướp được nàng để ép buộc nàng đọc những bí quyết đó cho mình chép!

Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bắt buộc phải làm như biết mà còn cố ý hỏi :

- Mạnh Hồng Tiểu đã cam thì làm sao mà đọc lại cho người ta nghe được?

- Hồng Tiểu có cam đâu? Lúc nàng lọt vào tay Lâu Sơn Tam Sát, sau được Đại sư tử đến Cửu Hồi Cốc cứu nàng thoát nạn, ngờ đâu Lâu Sơn Tam Sát ác độc lắm, trước khi đó đã bắt nàng uống một thứ thuốc độc gọi là Tam Nhật Đoạn Hồn Tán!

Cổ Thanh Phong quan tâm đến nhất là việc uống thuốc độc của Mạnh Hồng Tiểu, liền đỡ lời:

- Thuốc đó cũng không có thuốc gì cứu chữa được, như vậy có phải là Mạnh cô nương đã chết rồi không?

- Thoạt tiên Đại sư tử không tin nàng đã uống thuốc độc, nhưng chờ đến ngày thứ ba thì thuốc độc ở trong người nàng đã làm nguy. Đại sư tử thấy nàng thoi thóp sắp chết, liền cuống cả chân tay lên, vội cho nàng uống ba giọt lá Linh Chi!

Nước của chín cái lá Linh Chi đó là một thứ thánh dược hiếm có trên đời, người sắp chết uống vào cũng khỏi liền.

Bằng không, thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của Lâu Sơn Tam Sát chế bằng mười ba thứ thuốc kỳ độc, sức độc đó mạnh khôn tả, nhưng nàng ta uống được ba giọt nước lá Linh chi, tuy giữ lại được tính mạng, nhưng nàng đã trở nên người ngẩn ngơ, suốt ngày như người mất thần trí, không biết nói chuyện gì cả!

Lúc này, Cổ Thanh Phong mới biết Mạnh Hồng Tiểu tao ngộ như thế, trong lòng thương xót khôn tả, nên lẳng lặng không nói năng gì cả.

Lúc ấy, hai người đã xuống tới đáy hồ, Vệ Phượng Hoa liền dắt Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hang núi tối om. Nàng liền ngừng

bước nhìn Cổ Thanh Phong với tầm mắt nhu mì, và nói :

- Cổ sư đệ! Hang động này tối om, lối đi lại chật hẹp khúc khuỷu, hai bên có Chạnh Chung Nhũ và những mỏm đá lởm chởm, nếu đi không cẩn thận mà va chạm vào một cái là bị thương liền. Lần đầu tiên đệ đi vào cái hang này, tức nhiên là bờ ngõ, vậy hiền đệ hãy theo tôi mà đi cùng mới được.

Nói xong, nàng giơ tay nắm chắc tay Cổ Thanh Phong, rồi hai người cùng đi vào trong động. Cổ Thanh Phong đã sớm biết Vệ Phượng Hoa thương yêu mình như thế nào rồi, nhưng muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy Cốc để cứu Mạnh Hồng Tiểu, khi nào chàng dám làm mất lòng Xán Hà Sứ Giả. Chàng đành phải đánh liều một phen, cau mày lại đi theo nàng ta đi vào trong động.

Hai người đi được vài trượng, quả nhiên bên trong tối om, không sao trông thấy gì. Ở trong bóng tối, Vệ Phượng Hoa can đảm hơn ở ngoài sáng nhiều, nàng nắm chắc lấy tay chàng, tựa đầu vào vai, khẽ nói :

- Cổ sư đệ, đừng có nóng lòng đi nhanh như thế làm chi? Hang động này còn dài lắm...

Trước khi đi vào trong hang động, Cổ Thanh Phong đã biết làm thế nào để đối phó với sự tấn công tình ái của đối phương rồi, tuy vậy bây giờ thấy nàng tựa vào trong lòng, mùi thơm sực nức lên mũi, trong lòng rạo rực, liền hoảng sợ vội trả lời rằng :

- Đường xá xa xôi cũng không sao! Cổ nhân đã dạy có chịu được khổ mới thành người!

Phái Vạng Kiếp không cấm tình dục. Vệ Phượng Hoa là một tay giỏi về gợi tình dục, nghe nói liền rĩ tai chàng khẽ nói :

- Cổ sư đệ muốn làm...người trên không?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói chữ “người trên” đó thì liền biết ngay là nàng ta đã có ẩn ý khiêu gợi tình dục ở bên trong, nên chàng mặt đỏ tai tía, trống ngực đập mạnh, chàng vội đáp :

- Tôi được Vệ sư tỷ tiếp dẫn, nếu được Vạng Kiếp Ma Chủ thương cho học thành tuyệt nghệ, lúc ấy tôi sẽ kiêu ngạo với giang hồ và trở nên một người trên các tay cao thủ ở trên giang hồ!

Vệ Phượng Hoa cười giọng rất thâm dâm, gật đầu nói :

- Phải, phải! Cái mùi của người trên đó thú vị lắm!...

Nàng vừa nói vừa kê má vào tai Cổ Thanh Phong, nhưng vừa nói dứt nàng bỗng người hỏi :

- Ủa, sao tai của sư đệ lại nóng hổi như thế?

Cổ Thanh Phong không nói năng gì cả, nhưng trống ngực đập rất mạnh. Chàng lảng lạng ngừng bước. Vệ Phụng Hoa đã thấy trong người rạo rực, liền giơ tay sờ vào ngực chàng vừa khúc khích cười và nói :

- Cổ sư đệ cho tôi sờ mó trái tim của Cổ sư đệ xem có phải là nó đang đập rất mạnh hay không?

Cổ Thanh Phong chịu không nổi nhưng không tiện trở mặt, liền gượng cười đáp :

- Vệ sư tỷ...

Ngờ đâu, Vệ Phụng Hoa lại hiểu lầm, liền nói :

- Cổ sư đệ! Tôi thấy ai của sư đệ nóng, trống ngực của sư đệ đập mạnh...nên tôi biết sư đệ chưa hề làm qua người...ở trên bao giờ. Sư đệ còn gọi tôi làm chi, có việc gì cứ việc nói thẳng ra, sư tỷ lúc nào cũng sẵn lòng thương chú mà!

Cổ Thanh Phong nghe nói, biết nàng ta hiểu lầm, vội dăng tay ra đi nhanh mấy bước, nhưng đầu chàng va đập vào trong Thạch Chung Nhũ kêu đến “bộp” một tiếng đau đớn chịu không nổi, liền kêu lên “ái chà”, suýt tí nữa thì đầu chàng đã sứt da bật máu. Vệ Phụng Hoa nửa đùa nửa thương tiếc thật, bật cười và nói :

- Cổ sư đệ ngu ngốc thực, không chịu thưởng thức những mùi vị sung sướng mà lại tự mang cái đau khổ vào thân của mình như thế!

Cổ Thanh Phong lấy làm khó xử vô cùng, sau chàng nghĩ ra một cách đối xử rất cao minh. Chàng biết nếu mình còn trốn tránh như vậy thì thế nào nàng cũng sẽ tức giận, liền tự động quay trở lại, đột nhiên ôm chèoang lấy thân người của nàng, má dí thẳng vào mặt nàng và nói :

- Tôi có phải là ngu ngốc đâu? Tôi rất biết chi đối xử với tôi như thế nào!

Vệ Phụng Hoa lúc ấy mới hết hờn giận, để mặc cho Cổ Thanh Phong ôm chặt mình vào lòng, chỉ nũng nịu trả lời :

- Chú em, tôi đã biết lòng chú đối với tôi như thế nào rồi! Thế

nào chị cũng giúp chú để chú được hưởng những cảm giác vui sướng của người ở bên trên như thế nào?

Vừa rồi Cổ Thanh Phong đã nghĩ được cách đối phó, nên chàng hôn lên má nàng xong, liền hỏi :

- Vệ sư tử, có thực lòng yêu tôi không?
- Nếu tôi không yêu chú thì khi nào tôi lại dẫn chú vào nơi đây!
- Tôi được ân sư Tiêu Đại tiên sinh nuôi dưỡng và dạy dỗ cho tôi hồi còn nhỏ, nên tuy là thầy trò nhưng không khác gì bậc cha mẹ, sau khi sư phụ tôi tạ thế, tôi đã thề nguyện thủ hiếu ba năm, trong lúc thọ hiếu, tôi không thể cùng chị làm...

Vệ Phượng Hoa thấy chàng ăn nói nghiêm chỉnh như vậy, không sao cãi lại được, đành phải nuốt nước bọt nén lòng dục xuống, cau mày lại hỏi :

- Tiêu Đại tiên sinh chết đã lâu, không lẽ chưa đủ ba năm hay sao?

Sự thực Tiêu Đại tiên sinh đã qua đời hơn ba năm rồi, nhưng Cổ Thanh Phong rất khéo léo cố ý nói :

- Còn có nửa tháng nữa thì đã đầy ba năm, cho nên tôi bảo sư tử nên lượng thứ nỗi khổ tâm cho tôi. Hiện giờ, tôi chỉ có thể cùng sư tử ôm ấp và âu yếm nhau như thế này được thôi!

Nếu Cổ Thanh Phong kéo dài kỳ hạn, tất nhiên Vệ Phượng Hoa không sao nén nổi lửa dục. Bây giờ nghe Cổ Thanh Phong nói chỉ còn ó nửa tháng thôi, nên nàng đành phải nghiêng răng mím môi chịu đựng, và gắng gượng gật đầu đáp :

- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Tôi nhận lời sư đệ chờ đợi nửa tháng nữa vậy, khi đó tôi sẽ nhờ Đại sư tử đứng ra làm chủ hôn, như vậy ta sẽ danh chính ngôn thuận làm vợ chồng liền!

Nói xong, nàng ghì chặt lấy Cổ Thanh Phong và hôn ngay vào môi chàng. Cổ Thanh Phong không còn cách nào để từ chối nữa, đành khẽ cau mày lại đứng chịu cho nàng ta hôn. Tuy sự hưởng thụ có phần thú vị thực, nhưng chàng có vẻ miễn cưỡng trong lúc hưởng thụ đó. Trải qua sự ôm ấp đó, Vệ Phượng Hoa đã cảm thấy khá đầy đủ, liền cười và nói :

- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Chúng ta đã tình đầu ý hợp, tuy chưa

kết hôn, nhưng chúng ta cũng coi nhau như vợ chồng rồi, vậy tôi phải nói sơ máay việc mà khi tới Thiên Nguy Cốc rồi sư đệ phải đặc biệt chú ý đến mới được!

Cổ Thanh Phong cho mình đối phó như vậy rất khéo léo, nên câu chuyện mới không bị hư hỏng, và chàng vừa đi vừa quàng tay ôm ngang lưng nàng, rồi vừa cười vừa hỏi :

- Vệ sư tỷ chả nói cho tôi hay rồi là gì? Bảo tôi phải đặc biệt chú ý đến Lục sư huynh phải không?

Vệ Phượng Hoa nắm tay chàng bóp mạnh một cái và nói tiếp :

- Đường Gia đối với hiền đệ chỉ có ghen tuông mà thôi, nhưng Đại sư tỷ, Ngũ sư muội, chắc không chịu buông tha một người đẹp trai như hiền đệ đâu!

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Vừa rồi sư tỷ chả nói Đại sư tỷ đã cùng Liễu Tuấn thân thiện với nhau, còn Ngũ sư tỷ thân thiện với Thất sư huynh, hai đôi đó chả là hai cặp vợ chồng rồi là gì?

- Tốt sư tỷ, Liên sư muội tính rất phong lưu dâm đảng. Nhất là khi thấy hiền đệ người vừa anh tuấn vừa khỏe mạnh thế này thì thể nào hai người cũng sẽ cố hết sức mà dụ dỗ hiền đệ, cho nên tôi mới không yên tâm là ở chỗ đó!

Cổ Thanh Phong nghe nói liền nghĩ ra được một kế và nghĩ thầm :

“Nếu ta lợi dụng liên can này mà gây mâu thuẫn nội bộ của Sứ Giả, như vậy có phải là ta đã làm giảm bớt thực lực của phe họ rồi hay sao?”

Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong nghe lời nói của mình không nói năng gì cả, vội tựa đầu vào ngực của chàng và nũng nịu nói :

- Vạ nhất Tốt sư tỷ, Liên sư muội giở thủ đoạn ra dụ dỗ hiền đệ?

Cổ Thanh Phong biết mình đơn thân độc mã đột nhập trong ma huyết, đi ở trên một khu đất vừa độc vừa nguy hiểm như thế này, nói về nhân số thì mình chỉ có một mình mà đối phương có đến những bảy, vậy muốn cứu cho Mạnh Hồng Tiểu thoát nạn trước hết ta phải lấy được lòng của Vệ Phượng Hoa đã, nên chàng lại đáp lời :

- Sư tỷ cứ yên tâm, Thanh Phong này không phải là người thấy

sắc mà vong nghĩa đâu! Ai đã đính hôn với tôi trước thì tôi nhấ tâm nhất trí với người đó, không bao giờ thay lòng đổi dạ!

Mấy lời nói của chàng rừng rợn là nói với Mạnh Hồng Tiểu, nhưng đem ra nói với Vệ Phụng Hoa thì lại khiến cho nàng ta khoan khoái khôn tả.

Hai người vừa đi vừa âu yếm, từ từ tiến thẳng về phía trước. Không bao lâu đã đi hết cái hang động tối om đó, thấy phía đằng trước có ánh sáng chiếu tới, Cổ Thanh Phong đoán chắc nơi đó thể nào cũng là cửa hang.